valsch konservatisme geleid. Daarom mag het bij een verbeterde bijbelvertaling wel overwogen worden of dat, waarnaar door de vertalers eigenlijk gegist is, niet met een vraagteeken zal worden gemerkt.

Vers 7 mag bij de vergelijking niet overgeslagen. In de Stv. heet het: „En Huzab zal gevankelijk weggevoerd worden; men zal haar heeten voortgaan". In de nieuwe vertaling is van „Huzab" in het geheel geen sprake, van „gevankelijk weggevoerd worden" ook niet, van „heeten voortgaan" evenmin. Daar wordt de vertaling voorgeslagen: „Ontbloot wordt de hoog verhevene". Leest men er echter de kantteekening op na, dan ontdekt men, hoe reeds de Statenvertalers hebben gevoeld, dat het ook anders kon. Bij „gevankelijk weggevoerd worden" vermelden zij: „of: ontbloot, ontdekt worden". Bij „voortgaan": „of: opgaan, te weten op den wagen". Dat ligt niet zoover van verheffen, verheven zijn af.

En dan die maagden, die geleiden als met een stem der duiven en trommelen op hare harten! Hoe vreemd zijn ons die woorden en voorstellingen. Maar hoe verstaanbaar daarentegen de nieuwe vertaling: „en hare slavinnen klagen als met duivenstem, zich heftig slaande op de borst".

Het valt moeilijk na te gaan, wat in vers 8 de zin is van de Stv.: „Ninevé is wel als een watervijver, van de dagen af dat zij geweest is, doch zij zullen vluchten". Maar de nieuwe vertaling: „En Ninevé .... aan een waterkolk is zij gelijk, terwijl zij vluchten" maakt alles opeens duidelijk. Door de vlucht is heel Ninevé in beroering. Het lijkt wel een draaikolk.

Ook in de verzen 9 en 10 zijn met betrekkelijk geringe wijzigingen belangrijke verbeteringen verkregen. Hoe anders doen b.v. de kort uitgestooten woorden: „Ontblooting, berooving, vernieling" aan, dan het meer redeneerende: „zij is geledigd, ja uitgeledigd, uitgeput" van de Stv.

Als derde proeve bieden wij hier Nahum 3:1—9, waarvan wij de vergelijking zeker nu wel aan onze lezers mogen overlaten.

1. Wee der bloedstad, die gansch vol leugen en verscheuring is! de roof houdt niet op.
2. Er is het geklap der zweep, en het gejuid van het hulderen der raderen; en de paarden stampen, en de wagens springen op.
3. De ruiter steekt omhoog, zoo het vlammende zwaard, als de blikkemende spies, en er zal veelheid der verslagenen zijn, en eene zware menigte der dooden lichamen: ja, er zal geen einde zijn der lichamen; men zal over hunne lichamen struikelen.
4. Om der groote hoererijen wil der zeer bevallige hoer, der meesteres der tooverijen, die met haar hoererijen volken verkocht heeft, en geslachten met hare tooverijen.

5. Ziet, Ik wil aan u, spreekt de Heere der heirscharen, en Ik zal uwe zoomen ontdekken boven uw aangezicht, en Ik zal den Heidenen uwe naaktheid, en den Koninkrijken uwe schande wijzen;
6. En Ik zal verfoeilijke dingen op u werpen, en u tot schande maken, en ik zal u als eenen spiegel stellen:
7. En het zal geschieden, dat allen, die u zien, van u wegvlieden zullen, en zeggen: Ninevé is verstoord; wie zal medelijden met haar hebben? van waar zal ik u troosters zoeken?
8. Zijt gij beter dan No, de volkrijke gelegen in de rivieren? die rondom henen water heeft? welker voormuur de zee is; haar muur is van zee.

9. Mooreland en Egypte waren hare macht, en er was geen einde; Put en Lybea waren tot uwe hulp.

1. Wee over de bloedstad! louter logen,
vol van geweld, eindeloos roofzuchtig.
2. Hoor, de zweep! en hoor, geratel van raderen!
en jagende rossen, en voorthuppelende wagens!

3. Stegerende ruiters!
en gevonkel van zwaarden en geflikker van speren!
en een menigte verslagenen, een maasa dooden,
daar is geen eind aan de lijken, men struikelt over de lijken!

4. Vanwege de menigte der hoererijen dier hoer,
uitnemend van bekoorlijkheid, ervaren in tooverkunsten,
die volkeren verstrikte door haar hoererijen
en stammen door haar tooverkunsten.
5. Zie, Ik kom op u af,
luidt het woord van den Heere der heirscharen,
en uw kleederzoomen licht ik van voren op
en Ik toon den volkeren uwe naaktheid
en den Koninkrijken uwe schaamte:
6. en Ik zal vuilnis op u werpen,
u te schande maken en u tot een schouwspel stellen,
7. zoodat alwie u ziet, u zal ontwijken
en zeggen: „Ninevé is verwoest! wie zal haar deelneming betoonen?
vanwaar zal ik trosters voor u zoeken?"
8. Zijt gij sterker dan No Amon,
dat gelegen is aan de stroomen,
door water omgeven;
welks voorwal een watermassa is,
een watermassa haar muur?
9 Ethiopië was hare kracht en Egyptenaren wel zonder tal,
Puteërs en Libyers waren u tot hulp.

= Tweeërlei weegsteen?

Niet alleen schismatieke kritiek, maar ook bezorgdheid voor het welzijn onzer kerken, inspireerde de vraag of er geen tweeërlei weegsteen gebruikt wordt ten opzichte van Dr Geelkerken en de predikanten, die wegens bezwaren tegen de dogmatisch-exegetische beslissingen van Assen in kerkelijke behandeling zijn genomen.

Gaat het aan — zoo ongeveer kleedt men zijn bedenkingen in — van Dr Geelkerken te eischen, dat hij met die besluiten zonder voorbehoud zal instemmen en dat nader onderzoek wordt afgewezen, terwijl andere predikanten zich alleen ambtelijk behoeven te konformeeren, een gravamen bij de kerkelijke vergadering hebben in te dienen, waarover dan eerst een volgende Synode zal hebben te oordeelen.

Moeten — daarin spitst gewoonlijk het bezwaar zich toe — ook die andere predikanten niet onverwijld geschorst worden?

Wij kunnen er heel goed inkomen, dat men zoo redeneert.

Toch gelooven wij, dat men bij deze redeneering zich aan generaliseering schuldig maakt.

De Synode nam maatregelen ten aanzien van hen, die „zich aan de zijde van Dr Geelkerken scharen".

Maar gaat men nu de behandelde gevallen na, hoeveel predikanten zijn er dan, die inderdaad de zijde van Dr G. hebben gekozen?

Van hen, die nog binnen het kerkverband zijn, misschien één.

Een uitlating in een ten deele schismatiek, ten deele schismatiseerend blad schijnt in deze richting te wijzen.

Indien die schijn werkelijkheid blijkt, dan heeft men hier een geval, dat op gelijke wijze als dat van Dr G. moet worden berecht.

Maar er zijn andere gevallen, waarin men het niet geheel met Dr G. eens is en het bezwaar slechts gekoncentreerd is op één punt: het spreken van de slang.

Nu beweren we niet, dat dit een ondergeschikt punt zou zijn.

Integendeel.

Ook daaromtrent sprak de Synode van Assen zich ondubbelzinnig uit.

Ook dat behoort overeenkomstig onze Belijdenis tot den klaarblijkelijken zin der Schrift.

En nu gaan zeer zeker de Synodale Deputaten tot op de schreef, wanneer zij adviseeren een gravamen daartegen toe te laten.

Gevraagd echter of zij ook over de schreef gaan, zouden wij daarop niet gaarne bevestigend antwoorden.

Ons volk kan in deze mannen vertrouwen hebben. Hun verleden staat daarvoor borg.

Daarenboven kunnen zij alleen beoordeelen, of de gravamina over het spreken der slang inderdaad op gelijke wijze beargumenteerd worden als door Dr G. is geschied.

Brengen zij andere argumenten bij dan op de Synode zijn gehoord, dan hebben zij zeker formeel het recht, die bij de meerdere vergaderingen kenbaar te maken.

Niet voor niets is het op de Synode bij herhaling uitgesproken, dat de Belijdenis appellabel blijft aan de Schrift.

In hoever zulke predikanten, hangende hun gravamen, hun ambt mogen uitoefenen, behooren de daartoe bevoegde kerkelijke vergaderingen uit te maken.

Dat deze predikanten argumenten zullen aanvoeren, waardoor de Synode genoodzaakt zal zijn de belijdenis te veranderen en al wat op den klaarblijkelijken zin van dit punt doelt, daaruit te verwijderen, kunnen wij van te voren reeds uitschakelen.

Dit punt is te diep behandeld, hangt te zeer met het wezen van onze Gereformeerde belijdenis samen, dan dat een volgende Synode daaromtrent een andere beslissing zou nemen.

Het gaat hier dan ook niet om het materiëele, doch om het formeele.

En formeel kan de weg van het gravamen worden verdedigd.

Elke schijn van rechtskrenking moet worden vermeden.

Dezen predikanten wordt dan ook niet veroorloofd, wat aan Dr G. is toegestaan.

Dr G. had met de Synode zelf te doen, niet met Deputaten voor advies.

De Synode alleen heeft de bevoegdheid te beoordeelen of een gravamen gegrond is.

De Asser Synode besliste, dat het gevoelen van Dr G., dat tegelijk een gravamen tegen de Belijdenis beteekende, niet gegrond was.

Daarom kon zij ook onmogelijk treden in den voorslag van Dr Geelkerken om er genoegen mee te nemen, dat hij zich ambtelijk — ofschoon hijzelf het anders uitdrukte — konformeerde, doch op voorwaarde, dat de Synode zou zorgen, dat deze dogmatisch-exegetische kwesties met andere ten spoedigste aan een nieuw onderzoek zouden worden onderworpen.

Had de Synode dit aanvaard, dan zou haar houding aldus te kenschetsen zijn: wij verklaren, dat uw gevoelen, Dr G., in strijd is met de Schrift en de Gereformeerde belijdenis, daarop gegrond, maar wij willen u beloven ten spoedigste te laten onderzoeken of het wel in strijd is met Schrift en belijdenis.

Wat Dr G. van de Synode verlangde, hield een onmogelijkheid in.

Wanneer dan ook de Synode deze onmogelijkheid zou hebben geaccepteerd, zou zij zich voor alle eeuwen hebben geblameerd.

Dan zou zij trouw en waarheid overboord hebben geworpen.

Dan had het Gereformeerde leven een gevoeligen knak gekregen.

Maar de bevoegdheid van de Synodale Deputaten is een geheel andere.

Zij zijn geen Synode en mogen niet doen, wat der Synode is.

Zij kunnen geen gravamen ongegrond verklaren.

Zij hebben alleen de kerkelijke vergaderingen van advies te dienen in zake de uitvoering van de Synodale beslissingen.

Zij mogen wel beoordeelen of een ingebracht bezwaar hetzelfde is als dat, wat te Assen werd veroordeeld en dan omtrent de verdere kerkelijke procedure wenken geven. Doch zij zijn van hun doen en laten aan de Synode verantwoording verschuldigd en men kan zich van hun advies, evenals van de handelingen der meerdere vergaderingen altijd op de Generale Synode beroepen.

Wordt er echter een gravamen ingediend, dat wel punten van overeenkomst heeft met het veroordeelde gevoelen, doch niet slechts formeel eenige wijziging heeft ondergaan, maar werkelijk met geheel andere materiëele redenen is omkleed, dan laat het zich verstaan, dat zij huiverig zijn een ander advies uit te brengen, dan dat over dit gravamen het oordeel der Synode zal worden ingeroepen.

Er is alzoo geen sprake van, dat er in ons kerkelijk leven tweeërlei weegsteen zou worden gehanteerd.

En toch....

Wij begrijpen, dat deze gang van zaken bij de trouwe belijders der Gereformeerde waarheid onrust verwekt.

Het komt ons voor, dat de besproken gravamina niet al te lang mogen blijven sleepen.

Reeds gedurende vele weken loopen wij met een gedachte rond, welke wij totnogtoe voor ons hielden.

Maar na gezette overweging meenen wij, dat wij die thans toch moeten uitspreken.

Wij achten het alleszins wenschelijk, ja bijna noodzakelijk, dat binnen niet al te langen tijd de Synode van Assen, welke nog niet definitief is gesloten, voor een paar zittingen wordt saamgeroepen, om daar de bewuste gravamina te behandelen.

Uitstel tot 1927 zou aan de gewonnen vastheid schade doen.

= „De kwestie" in Indië.

Ook in Indië houdt men zich met „de kwestie" bezig.

Eens te meer gevoelden onze broeders aldaar het ongerief van den grooten afstand, die hen van het moederland scheidt.

Het nieuws ontvingen zij eerst druppelsgewijs.

Dat dit hen extra-nieuwsgierig maakte, valt niet alleen te begrijpen, maar ook te prijzen.

Allicht zullen er geweest zijn, die wat voorbarig een oordeel velden.

Maar onze pers kenmerkte zich door bezadigdheid.

„Eerst de volledige inlichtingen afwachten", zoo luidde het advies van hen, die een leidende positie innamen.

Thans echter zijn zij in het bezit van die inlichtingen.

Want hoewel soms nog wordt vermaand de verschijning van de Acta af te wachten, kan dit onnoodig geacht.

In de persverslagen van de Synode, in artikelen en brochures kan men meer vinden, dan ooit de Acta kunnen te lezen geven.

Wie wacht op de Acta, wordt stellig teleurgesteld.

De Acta zullen niets nieuws bevatten.

Indië heeft dan ook thans het noodige materiaal om zich een oordeel te vormen.

Hoe het daar precies geschapen staat, weten we niet.

Of het waar is, wat wij ergens lazen, dat „de kwestie" een scheur trekt dwars door onze Indische kerken heen, valt geheel en al buiten onze kontrôle.

Wij wenschen van harte, dat het zoo'n vaart niet zal loopen.

Wel meenen wij een woord van waarschuwing te moeten doen hooren tegen de opinie, welke reeds gelanceerd is, dat „de kwestie" voor Indië niet zulk een belang heeft als voor Nederland.

Wij rekenen er ter dege mee, dat men elkander in Indië meer noodig heeft dan hier, ofschoon wij ook hier er niet één kunnen missen.

Toch mag ook daar de eenheid niet boven de waarheid gaan.

Met „de kwestie" is het gezag der Heilige Schrift gemoeid, zooals de Synode het uitsprak.

En die is over heel de wereld van belang.

Onze Indische kerken en predikanten zullen ook in deze kleur moeten bekennen.

Hun Gereformeerd-zijn noopt er hun toe.

Wij zetten hierbij het ideëele geheel voorop.

Doch wij mogen ook voor de praktische gevolgen de oogen niet sluiten.

Onze Indische kerken staan niet los van die in het moederland, maar leven in één kerkgemeenschap.

Zij kunnen zich laten vertegenwoordigen op de meerdere vergaderingen, alhier.

De classis Batavia heeft zelfs de rechten eener Partikuliere Synode.

Als dan een paar kerken en predikanten aan de zijde van Dr Geelkerken staan en zich wezenlijk in niets van schismatieke kerken onderscheiden, hoe moet de Generale Synode de afgevaardigden van Batavia dan ontvangen?

Zij zou dan eerst naar het gevoelen der Indische afgevaardigden onderzoek moeten doen, vóór zij werden toegelaten. Bleken zij aan den kant der schismatieken te staan, dan zouden zij moeten worden „gewraakt". Maar dan zou ook moeten worden gewraakt de classis, welke hen afvaardigde.

De Synode zou toonen, dat zij het met haar besluiten niet ernstig heeft gemeend, indien zij